LA SEMICENTENARUL U.T.C.

TINEREȚE FĂRĂ BĂTRÎNEȚE!

Sfîrșitul săptămînii trecute a fost marcat de un eveniment politic cu ecouri adînci în conștiințele noastre: Uniunea Tineretului Comunist din România, organizație revoluționară făurită și arecută de partid, a împlinit o jumătate de secol de existență.

Momentul acesta, tulburător și solemn, ne ispitește la aduceri aminte. Cîndva, noi toți, unii acum cu tîmplele albite, am făcut parte din rîndurile U.T.C., ne-am împletit acolo, într-o superbă colectivitate, anii cei mai frumoși și mai fertili ai vieții, am învățat, am cîntat și am iubit, am purtat — cu același sentiment de mîndrie și de împlinire — uniforma școlară sau militară, casca de protecție, insigna studențească ori salapeta de brigadier.

Dar, mai mult ca oricînd, jubileul este un îndemn la a privi înainte. Și, privind înainte, avem în fața viziunea tonică a unei uriașe ștafete, care se predă neîntrerupt, din generație în generație, pe o pistă perenă, simbolizînd — în ultimă instanță — însuși caracterul etern al vieții.

Momentul de cel mai înalt voltaj emoțional al sărbătorii l-a constituit cuvîntul minunat, prin conținutul de generozitate și îndemn, rostit de către tovarășul **NICOLAE CEAUȘESCU** la marea întrunire care a avut loc la 14 aprilie în Sala Palatului Republicii.

AGENDA POLITICĂ A SĂPTĂMÎNII

Secretarul general al partidului, conducătorul stimat și iubit al poporului și statului nostru, a făcut o amplă evocare a modului în care partidul a creat și a educat organizația de tineret, văzînd în ea nu numai sprijinul său de nădejde, dar și o rezervă nesecată de cadre. Urmîndu-și cu fidelitate neabătută părintele, U.T.C. s-a aflat totdeauna alături de partid, sub conducerea lui, în marile bătălii de clasă din zbuciumatele decenii trei și patru ale acestui veac, în înfăptuirea insurecției armate naționale antifasciste, concretizate în istoricul act eliberator de la 23 August 1944, în transformarea democratică, revoluționară a țării, în măreața operă de construire a societății socialiste multilateral dezvoltate în care sîntem acum angajați.

Tovarășul **NICOLAE CEAUȘESCU**, care și-a început activitatea revoluționară din anii adolescenței, oferind un strălucit exemplu de patriotism, de dăruire, de închinare a întregii vieți cauzei poporului, a apreciat în cuvinte de mare căldură activitatea desfășurată de U.T.C. în anii gloriosului său semicentenar.

În același timp, sub cupola solemnă a sălii, unde pulsa în acea după-amiază de vineri însăși inima juvenilă a țării, secretarul general al partidului a dat prețioase indicații pentru activitatea de viitor a organizației, arătînd ce anume așteaptă patria, poporul de la tineretul său, chemat să-și pună tot elanul, să-și dăruiască talentul, priceperea și pasiunea scopului nobil al înălțării României pe culmile luminoase ale socialismului și comunismului.

Cuvintele tovarășului **NICOLAE CEAUȘESCU** reprezintă un mare imbold. Nu încape îndoială că U.T.C., organizație călită în retortele incandescente ale educației de partid, avînd o mare experiență practică și fiind animată de o fierbinte dragoste de patrie, va ști să-și ducă în mod ireproșabil la țintă misiunile. Ea va crește, în continuare, eșaloane de cetățeni devotați trup și suflet poporului și partidului, oameni pregătiți multilateral, puternici, sănătoși, călîți, capabili să înfăptuiască sarcinile de mare responsabilitate ale istoriei contemporane a acestei națiuni.

Valeriu CHIOSE

10 ZILE PÎNĂ LA MECIUL — TUR CU UNGARIA

De obicei, doar rezultatele seci rămîn în memoria acelora care, o săptămînă sau două, au forfecat rezultatul meciului, selecția și pregătirea echipei naționale. După ce au fost epuizate pe larg comentariile, mai rezidă scorul, amintirea vreunui gol și apoi reținem doar că, anul trecut, la 16 mai, la Bratislava, România a pierdut cu 0—1, în min. 88, meciul cu Cehoslovacia. Cine a fost vinovat? Cine a marcat golul? Ce echipă a aliniat Angelo Niculescu?, etc., se uită repede. Într-adevăr, cît de repede uităm, cuprinși de tumultul fotbalistic intern și internațional de pe stadioane, de la radio și televiziune, din ziare și cît de puțin ne mai interesează amănuntele!

Răsfoim colecția ziarului **„Sportul"** și la 11 mai 1971 citim: „DOBRIN, INDISPONIBIL, A RĂMAS ACASĂ. RADU NUNWEILLER SUB SEMNUL ÎNTREBĂRII". Dificultăți. Era în pragul meciului cu Cehoslovacia, de la Bratislava. Apoi, echipa națională probabilă „la bătaie" cu 1—0 de la Metalul Plopeni! Pesimismul învăluise gîndurile multora și nu numai de dragul temerii de rezultat. Și la Bratislava s-a jucat fără Dobrin, fără Nunweiller și cu un Dumitrache care a primit doar nota 6. O înfrîngere la limită, cu 0—1, în care echipa României a fost notată astfel: **Răducanu** 9 — **Sătmăreanu** 8, **Dinu** 7, Dan 6, Mocanu 6, Anca 6, **Dumitru** 9, Neagu 5, (min. 61 **Radu Nunweiller**, fără notă) **Dembrovschi** 7, Dumitrache 6, **Lucescu** 6. Am subliniat jucătorii care au evoluat și în partida cu Franța și, probabil, vor fi prezenți și în partida cu Ungaria.

★

Peste 10 zile, echipa României, calificată în sferturile de finală ale Campionatului european, în dauna Cehoslovaciei (căci acel 0—1 de la Bratislava a lăsat totuși deschisă poarta calificării, realizată după acel admirabil 2—1 din revanșa de la București), va întîlni la Budapesta reprezentativa Ungariei.

Dificultățile nu scutesc nici de această dată pe selecționer, dificultăți din cele mai mari, produse de probabila absență a lui Dobrin, de lipsa lui Dumitrache, de scăderea de formă a unor titulari. O situație asemenea aceleia din preajma jocului-retur cu Cehoslovacia de la București (14 noiembrie 1971) cînd de Dumitrache nu putea fi vorba, lipsit de formă, Dumitru era și el incert (accidentat) ca și Radu Nunweiller si Mocanu, iar Tătaru suspendat.

În acele zile de noiembrie cînd toți cei ce iubesc fotbalul la noi doreau calificarea, dar în același timp erau neliniștiți de situația lotului reprezentativ, **Angelo Niculescu** răspundea într-un interviu:

— Ce ambiții ai dumneata Angelo Niculescu?

— Să prezint o echipă care să învingă.

— Angelo Niculescu are zile grele? Simte frică? Și-a pierdut calmul?

— Nu mi-e frică și nu mi-am pierdut calmul. Am să-mi fac datoria și dacă toți din mica mea trupă își vor face datoria, atunci vom auzi de bine.

Într-adevăr, atunci am auzit de bine și ne pregătim și acum pentru o plăcută întîrsătură a situației care să dea posibilitatea fotbalului nostru la calificare și astfel la revanșă asupra unei reprezentative adverse, care, ca și Cehoslovacia, are un palmares pozitiv în întîlnirile cu selecționata României.

SUCCES ÎN PREGĂTIRE, INSPIRAȚIE ȘI REZULTAT FAVORABIL CALIFICĂRII!

Meciul Ungaria — România, de la 29 aprilie, de la Budapesta se joacă la exact trei săptămîni după partida cu Franța de la București, timp în care nu s-a reușit, cel puțin pînă la etapa de campionat de azi, recuperarea lui **Dobrin**, iar forma sportivă a jucătorilor deficitari în meciul cu Franța (**Dembrovschi, Lucescu, Iordănescu** și chiar **Nunweiller VI** și **Lupescu**) n-a crescut prea mult.

Prin urmare ne rămîne să sperăm în nedezmințita (cel puțin pînă în prezent) revenire la randament **cel puțin normal, dacă nu excelent** al titularilor din **„mica mea trupă"** cum se exprima plastic Angelo Niculescu în interviul amintit. De altfel, într-un interviu mai recent, publicat săptămîna trecută în revista noastră, antrenorul echipei naționale declara: **„Nu văd modificări de ultimă oră în lotul reprezentativ"**, înțelegînd prin aceasta că în afara celor 17 selecționabili pentru meciul cu Franța nu mai are în vedere pe nimeni, deși, probabil că cel puțin o schimbare va face de îndată ce **Sandu** nu a corespuns.

★

În general, cu toate lipsurile notabile din lot (**Dumitrache, Boc** și probabil **Dobrin**) care vor duce la situația să nu poată fi aliniat cel mai valoros **„unsprezece românesc"** în fața Ungariei există totuși în acest lot posibilități de asamblare a unei formații, după cum ar putea fi luată în vedere și ideea introducerii a doi jucători îndreptățiți, după valoarea și capacitatea lor, să poată face stagiul de pregătire pentru meciul cu Ungaria împreună cu lotul reprezentativ. Este vorba de înaintașul **Tătaru** (care, de ce nu ar fi și el capabil de un reviriment?) și de fundașul, **Smarandache**, fotbalist cu o verificare prestigioasă și la București și la München în fața celebrului Gerd Müller. Avizat de unul din conducătorii clubului Steaua: „Fii atent că ai adversar pe Müller," Smarandache care n-a împlinit 19 ani, a răspuns: **„Nu-l cunosc. Mi-a un simplu adversar"**. Scurt și fără comentarii.

Numai pentru simplul fapt că acești doi jucători ar aduce o prezență inedită, deloc neglijabilă pentru **concurența necesară la obținerea unui tricou în echipa națională.** Chemarea acestora de la lotul olimpic la lotul reprezentativ s-ar impune deoarece verificarea lor la lotul olimpic este făcută și sînt titulari certi și ar face loc altor verificări.

A doua observație, care ca și prima nu are decît **pretenția unei sugestii**, se referă la **modalitatea de acțiune a echipei naționale la Budapesta**, unde ar trebui să se acționeze așa cum procedează reprezentative mai puternice decît a noastră, atunci cînd se deplasează, **în sistemul 4—3—3, cu scopul de a obține în posesie mijlocul terenului pentru manevre de apărare și atac.** În acest scop, titularizarea lui **Anca**, dar și păstrarea lui **Radu Nunweiller**, ar putea da echipei naționale o consistență în jocul în deplasare, căci, vrem nu vrem, sîntem obligați să admitem că evoluția în deplasare prezintă alte caracteristici față de jocul pe teren propriu.

Însfîrșit, **a treia părere referitoare la pregătire.** Este probabil că un joc de verificare și pregătire peste hotare n-a putut fi contractat într-un timp scurt, mai cu seamă că echipele valoroase de club sînt angajate, fie în competiții naționale, fie internaționale, și se va apela duminică 23 aprilie la un joc cu o echipă de Divizia A, disponibilă din cauza întreruperii campionatului la 23 aprilie. După cît se pare este în proiect un tradițional meci cu Steagul roșu la Brașov a cărui repetare n-ar reuși să scoată, nici echipa locală, nici echipa națională, dintr-o evoluție de rutină. **De ce nu puțină variație? De ce nu la Craiova?** Oamenii aceștia atît de îndrăgostiți de fotbal care vin la jocul echipei lor dragi cît nu vin alții în 3—4 orașe (inclusiv Bucureștiul) într-o etapă de campionat, ar merita această favoare, dacă nu chiar și returul partidei cu Ungaria, la Craiova, de unde jocul să fie televizat în toată țara.

Dorim, laolaltă cu toți iubitorii fotbalului din țară, succes pregătirilor lotului reprezentativ care încep mîine, evoluție plină de conținut și pasiune la Budapesta, rezultat care să ofere șanse reale de calificare în semifinalele campionatului european după cele 180 de minute din sferturile de finală.

Aurel NEAGU

ÎN 7 ZILE

- SCAD NOTELE ARBITRILOR...
- MERGE ȘI SUB 20 DE GOLURI?
- PRESUPUNERILE LUI ILLOVSZKY
- PRIETENI, PRIETENI; DAR NOTELE...
- SĂ NU UITĂM PROVINCIA
- U.T.A. AȘTEAPTĂ ACUM PE AJAX

Făcînd un calcul al notelor primite de arbitri în cele șase etape de pînă acum ale returului, constatăm că duminica aceasta „cavalerii fluierului" au **cea mai scăzută realizare colectivă** din întregul sezon de primăvară: totalizează **numai 66 de puncte.** Și poate că faptul în sine n-ar fi prea grav, dacă în două dintre partide (Oradea, Petroșani) n-ar fi vorba de greșeli de arbitraj care **au influențat rezultatul...** Un caz aparte îl constituie cel de la Constanța, unde arbitrajul unui meci de Divizia B, cu directe implicații în lupta pentru șefia primei serii, a fost încredințat aceluiași arbitru care condusese și jocul de anul trecut, dintre aceleași echipe, atunci favorizînd echipa gazdă.

S-o spunem deschis, cam neplăcute chestii acum, cînd intrăm în „linia dreaptă" a campionatelor...

O întrebare pe care am mai pus-o la această rubrică, în urmă cu trei săptămîni, redevine — în urma etapei de duminică — foarte actuală; menține, oare, Federația principiul, stabilit anul trecut, că titlul de golgeter al campionatului nu se acordă cînd primul clasat nu înscrie mai mult de 20 de goluri? Atunci cînd ridicam chestiunea, conducea Oblemenco, cu 13 goluri, urmat de Hugyibei cu 11. S-au mai jucat trei etape și marii noștri „tunari" continuă să rămînă în frunte, dar... tot cu 13 și 11 goluri, în 21 de meciuri, una dintre cele mai slabe realizări în acest domeniu din toate campionatele naționale din Europa. În astfel de condiții (deși știm că anul trecut măsura a fost determinată, în primul rînd, de unele suspiciuni privind corectitudinea realizărilor din ultima etapă) înclinăm spre **menținerea regulii.** Măcar așa să ne arătăm supărarea după o etapă cu numai 12 goluri și cu șapte echipe care nu marchează nimic...

Telefonîndu-ne după derby-ul campionatului maghiar, Ferencvaros—Dozsa, corespondentul nostru din Budapesta ne-a transmis, între altele, o declarație a selecționerului unic, Rudolf Illovsky, care se plînge de oboseala echipei lideră, Ujpesti Dozsa, principală furnizoare a lotului reprezentativ. **„Din acest punct de vedere** — spune Illovszky — **românii sînt avantajați; lotul lor nu se bazează pe scheletul U.T.A.-ei sau pe al vreuneia din echipele fruntașe ale campionatului..."**

Ce să spunem, sîntem teribil de avantajați!...

Bunele noastre intenții față de arbitri, ca și bunele relații dintre gazetari și conducătorii de meciuri (ale căror eforturi le stimăm și pentru care ei se bucură de toate aprecierile noastre) sînt de necontestat. Ca unii care trăim viața fotbalistică în toată complexitatea ei, care sîntem duminică de duminică — și, de ani de zile — pe stadioane, **cunoaștem dificultățile legate de practicarea arbitrajului, sacrificiile pe care le fac unii cavaleri ai fluierului, corectitudinea lor.** Acest lucru însă, nu înseamnă că trebuie să închidem ochii în fața greșelilor și să le acoperim cu vălul, de altfel transparent pentru publicul cunoscător, al unor note umflate. A ține seama de greutățile obiective pe care le întîlnesc arbitrii într-un joc nu înseamnă să fim nedrepți față de echipe, față de spectatori, față de noi înșine. Și n-o vom face niciodată.

Iată ce am dori să înțeleagă unii arbitri, cu care avem și vrem să menținem bune relații, dar care ne pun în situații neplăcute atunci cînd, luni sau marți, ne vizitează la redacție pentru a afla **„așa... din pură curiozitate"**... notele pe care le-am acordat...

Aflăm că meciul dintre echipele olimpice (în fapt, primele garnituri) ale Bulgariei și Poloniei s-a disputat la Stara Zagora, în prezența a 50 000 de spectatori. Știrea ne-a amintit că la București, la România—Franța, s-au vîndut circa 20 000 de bilete. Puneți această cifră alături de cei 40 000 de spectatori înregistrați recent la Craiova la jocul „U"—Dinamo și veți înțelege intenția noastră de a pleda pentru **dezaglomerarea programului internațional din Capitală**, în favoarea unor centre fotbalistice provinciale, unde balonul rotund are mare priză. Cel puțin pentru anumite jocuri amicale sau ale echipelor olimpică și de tineret, nu vedem nici o dificultate...

Lupta pentru titlu s-a încheiat, în Olanda. Ajax a învins — în deplasare — pe Feyenoord cu un scor de necrezut: 5—1! De necrezut, mai ales pentru noi care, nu mai departe decît astă-toamnă, văzîndu-i la București pe Israel, Van Hanegem, Hasil și coechipierii lor, ziceam că avem în față **o superechipă.** Și cînd te gîndești că Feyenoord a mai luat de curînd un 5—1 de la Benfica...

Dar, probabil, Ajax își va găsi și el nașul.

U.T.A. de-abia așteaptă ca, după Feyenoord, să-i cadă-n mînă și echipa lui Ștefan Covaci...

Radu URZICEANU